

Agility a briardi

Nikdy by mě nenapadlo, že agility je disciplína tak náročná nejen pro psa, ale i pro jeho pánička. Když jsem byla na prodlouženém víkendu s naším skvělým „cvičákem“ Haf bez obav v Jizerských horách, mohla jsem s mými zlobříky vyzkoušet několik cviků z agility. Tunel, lomený tunel, slalom, překážky apod. Julinka ještě nemůže skákat, takže má laťky skoro u země, Téd'a skákat může, ale občas se mu nechce.

Musím Vám říct, že jsem proběhla trať jednou s Tedíkem a jednou s Julinkou a měla jsem toho dost na celý zbytek dopoledne. Ale docela mě to začalo bavit, a co je důležitější, baví to i naše dva zloby, zejména Julinku. Všichni účastníci toho víkendu byli překvapení, jak je Julča dobrá a přemlouvali mě, abych s ní začala na agility chodit.

Mám velkou averzi vůči klasickým pražským cvičišťům, která mi připomínají vojenskou drezúru a nerespektují individualitu psa (a vlastně i jeho pána). Dlouho mi trvalo, než jsem našla cvičiště, které by mi vyhovovalo. Nakonec jsem víceméně náhodou našla webové stránky www.hafbezobav.cz a v sekci výchova a výcvik jsem se přihlásila cvičně na jednu hodinu. Byla jsem velmi mile překvapena přístupem cvičitelů, resp. cvičitelek. Na prodlouženém víkendu jsem se seznámila s Petrem a Michaelou Končulovými, kteří na tu skvělou myšlenku založit takové místo, přišli. Májové HafBo, tak se akce jmenovala, bylo v příjemném prostředí, nikdo nikoho do ničeho nenutil, ale všichni byli do všech akcí zapálení, chodilo se na dlouhé procházky, užili jsme si legrace, trochu se „agilitilo“, hodně se vychovávalo a socializovalo.

Obdivovala jsem, jak skvěle umí Petr se psy zacházet, je vidět, že má dlouholeté zkušenosti. Mému Téd'ovi to moc pomohlo, i Julince. Oba se toho moc naučili.

Po návratu jsem se s Julinkou přihlásila na agility hodinu a zjistila jsem, že jejímu tempu vůbec nestíhám. Nacvičujeme teď povel tunel a před ním jednu velmi nízkou překážku. Člověk se tedy naběhá, neboť se musí naučit pejska dobře vést. Máme velmi zkušenou cvičitelku, sama se již dlouhá léta agility věnuje a asi trochu trpí, neboť je většinou složitější vysvětlit cvik nám než pejskům.

Přímo mě fascinuje, jak to Julinku baví, jak se těší a letí jako nezřízená střela tunelem (někdy tedy proběhne tunelem, i když by neměla, ale jinak dobrý!). S Tedíkem jsem to také zkoušela, např. během setkání v Lysé, ale ten k tomu má „zdravý“ přístup – všechno udělá, ale nikam se nežene, protože je podle něj důležité se zúčastnit, ne vyhrát. Je to typický chlap (pánové prominou), maká jen za odměnu.

Nemyslím, že bych někdy s Julinkou mohla vyhrávat na světových závodech, ale agility se mi moc líbí, myslím, že velmi upevňuje náš vzájemný vztah. Naučit se rozumět si i beze slov. Proto mohu lekce agility všem doporučit a doufám, že bychom se třeba s nějakými briardy mohli sejít i na lekcích Haf bez obav v Praze nebo někde na prodlouženém víkendu či táboře. My určitě v létě jedeme.

Veronika, Teddy a Julinka